Aardse werkelijkheid - gespiegeld beeld

19 augustus 1957
lezing 10D

“Gegroet in de naam van God! Ik breng jullie Gods zegen, beste vrienden.

Het is voor de mens uitermate moeilijk om werkelijk te begrijpen wat het betekent wanneer wordt gezegd dat het hemelrijk - of de hel - in de mens is. De mens stelt zich dan meestal voor dat het slechts om een gemoedstoestand gaat dus iets onwerkelijks, iets dat ongrijpbaar is. Want voor de mens is toch altijd alleen datgene wat hij kan zien en aanraken werkelijk en gemoedstoestanden kan hij noch zien noch aanraken. Wanneer men jullie mensen echter vertelt dat gedachten en gevoelens vormen zijn, dan wordt het voor jullie al wat makkelijker om te begrijpen dat deze vormen de corresponderende sferen opbouwen; deze landschappen, deze omgeving, de kleding, wat het ook is, zijn in harmonie of disharmonie al naargelang met de vele, vele niveaus daartussenin. Maar dit beantwoordt nog steeds niet de vraag hoe dit binnenin de mens kan zijn. Want de mens denkt, binnenin is er toch geen ruimte voor deze landschappen en sferen. Hoewel het moeilijk is om dit voor jullie duidelijk te maken, zou ik toch willen proberen jullie zover te brengen dat jullie je met de nodige inspanning de verdere desbetreffende kennis met de woorden die ik geef eigen kunt maken.

Zoals het tijdsbegrip op aarde een geheel ander is dan in de echte werkelijkheid van de geest, zo is het ook met het groottebegrip – of als jullie het zo willen uitdrukken met de ruimtelijke begrippen: boven – onder, rechts – links, enz. dus met de dimensies die jullie in je aardse wereld kunnen begrijpen. Het is namelijk zo: als de mens zijn lichaam

aflegt, gaat hij naar binnen, treedt hij de geestelijke werelden binnen want het hele universum is nu eenmaal in het binnenste van de mens, inderdaad! Misschien kunnen jullie je een beeld vormen als ik het volgende voorbeeld geef, hoe gebrekkig het ook moge zijn: stel je voor dat je een toneelkijker hebt en er van de verkeerde kant doorheen kijkt, zo dat alles heel klein wordt. Toch is echter dit kleine beeld precies datgene wat – volgens jullie begrip – werkelijk is. Nu zullen jullie hier misschien tegenin brengen hoe kan dat hele universum, ook wanneer het begrip grootte zo anders is, in *ieder* mens zijn? Het *ene* universum? Daar wil ik het volgende op antwoorden: jullie aardse wereld is namelijk niet de werkelijkheid, ook niet in de geestelijk overdrachtelijke of symbolische zin maar slechts de weerspiegeling, het spiegelbeeld, een projectie van de werkelijkheid. En het lichaam dat de geest omsluit, geeft de afscheiding. Op het moment waarop door het achterlaten van het lichaam deze afscheidende wand wegvalt, is dit hele universum dat in ieder van jullie aanwezig is, verenigd, vooropgesteld natuurlijk dat de betreffende individuele wezens door hun ontwikkeling zichzelf in deze sferen waar geen afscheiding meer bestaat, kunnen brengen. Hoe lager de sfeer in de wereld of in het hiernamaals, des te verregaander is de afscheiding. Ik geef jullie hier nu alleen maar vage contouren; het kunnen door de beperking van de taal altijd maar slechts hulpbegrippen zijn die voor jullie echter de aanleiding kunnen vormen om zelf verder te mediteren bijvoorbeeld over wat het begrip hemel of hel betekent en over alles wat zich daartussenin *in jullie* bevindt. Het betekent dus niet alleen een gemoedstoestand zoals jullie mensen het jullie voorstellen, eenvoudig als een stemming, iets abstracts. Want alles wat voor jullie abstract is, is in het geestelijke concreet; alles wat voor jullie vormloos is, is in het geestelijke vorm, fijnstoffelijke vorm. En de moeilijkheid die jullie eerst nog zouden kunnen hebben om in te zien dat het aardse dat jullie kunnen aanraken slechts een spiegelbeeld of weerspiegeling is van het universum, dat volkomen en helemaal in iedere ziel aanwezig is, kunnen jullie misschien door het mediteren over wat ik gezegd heb tot op zekere hoogte overwinnen. Hebben jullie op dit ogenblik een vraag over dit onderwerp?”

VRAAG: Ja, ik heb een associatie en in dat verband zou ik willen vragen hoe het met het atoom is dat immers niemand kan zien. Maar wetenschappelijk gesproken is dat juist het kleinste met de hersens te vatten iets, dat wil zeggen er is niets kleiners. En daarom heeft men ook gezegd, als men dat zou kunnen splitsen, dan zou men de geheimen van het

universum te weten komen.

“Zoals je juist begrepen hebt, is door de atoomsplitsing het idee ontstaan dat ik geprobeerd heb hier te beschrijven, ook al kan dat maar gebrekkig. Een atoomgeleerde zal het nog beter begrijpen omdat hij precies weet wat er met deze verschillende ordes van grootte bedoeld wordt. Dat het het kleinste is, is natuurlijk ook weer menselijk; het is het kleinste wat jullie kunnen begrijpen. Maar in het geestelijke is namelijk het kleinste ook tegelijkertijd het grootste. Het is voor jullie moeilijk te begrijpen maar jij hebt het vermoeden gehad dat dit hier een rol speelt. En wanneer men zegt dat men de geheimen van het universum door de splitsing van het atoom zal vinden, dan wordt dat precies bedoeld of vermoed: dit alles doet de deur een beetje open of licht de sluier iets verder op. Want tot dusverre hebben de mensen zich door de godsdiensten van de kerken altijd voorgesteld dat alles buiten hen is: de hel beneden en de hemel boven enz. Wanneer men dan echter aan de andere kant bijvoorbeeld in de Heilige Schrift de woorden leest ‘het hemelse rijk is binnen ulieden’ dan denkt de mens dat het daarbij alleen om een gemoedstoestand gaat. Daar bestaat dus een tegenstelling. En door de atoomwetenschap wordt er precies licht geworpen op wat ik net besproken heb namelijk dat het alles één en hetzelfde is, dus dat de gemoedstoestanden ook tegelijkertijd de sferen zijn die zich binnenin de mens bevinden.

Ieder geestelijk wezen dat een bepaald ontwikkelingsniveau, een zekere hoogte heeft bereikt en een zekere loutering en zuivering heeft ondergaan, is in staat om zich op te lossen, zich aan de goddelijke stromen over te geven, als ik het zo mag zeggen, of met hen samen te smelten. En het is ook in staat om deze fluïdale draden telkens weer samen te trekken zodat het weer een wezen met een vorm en een gestalte wordt, al is het ook maar zo’n fijnstoffelijke vorm dat andere wezens die dit niveau nog niet hebben bereikt deze niet kunnen waarnemen hoewel het toch vorm, gestalte is. Ieder mens kan een zwakke echo van dat gevoel ervaren: wanneer jullie van een groot geluksgevoel doortrokken zijn, kunnen jullie misschien bespeuren hoe zo’n verlangen naar het zichzelf oplossen in jullie aanwezig is; niet alleen in de liefdesvereniging maar ook bij andere buitengewone zielsbelevingen wanneer de ziel erg verheven is, God zeer nabij is, op welke manier dit ook maar gebeurt door de natuur, door muziek, meditatie of eenvoudig wanneer de adem van God langs de mens strijkt. Dan voelen jullie toch hoe dit lichaam je belemmert, hoe jullie

het het liefste zouden willen openbreken om je aan deze stroom over te geven en je erin mee te laten nemen. Misschien hebben jullie er nooit met deze woorden aan gedacht maar wanneer jullie er nu over nadenken, zal ieder van jullie waarschijnlijk kunnen bevestigen dat hij af en toe zulke gevoelens had. Hoe meer onzuiverheden er nog in de mensenziel aanwezig zijn – en onder onzuiver versta ik niet alleen fouten en zwakheden, maar ook angsten, ziekelijke stromingen – des te groter is ondanks zijn verlangen tegelijkertijd ook zijn angst voor dit zich oplossen. Hoe verder hij geestelijk is, des te minder weerstand zal hij aan dit oplossen bieden.

Nu bestaan er enkele filosofische stromingen die dat begrepen hebben; en door dit ervaren of begrijpen zijn ze van mening dat alleen dit de eindtoestand is. Dat is echter niet zo. Dit vervloeien of oplossen bestaat wel maar zonder het verlies van de individualiteit of het ik-bewustzijn. Maar die wezens zullen, zoals ik zei, deze fluïdale draden altijd weer samentrekken en vanuit de toestand van het zuivere zijn weer in de toestand van het handelen overgaan. De toestand van het handelen heeft namelijk dit volledig harmonische zijn nodig. En omdat God schepper is, dus ook handelt, speelt dit zich ook bij Hem af. Dat element van God dat schept en steeds weer schept, trekt zich daarom voor dit doel steeds weer in de allerzuiverste en allervolmaaktste vorm samen; dat deel van God dat bij uitstek *is* en *werkt*, lost zich daarom ook steeds weer op. Het is voor jullie mensen ontzettend moeilijk om je deze begrippen eigen te maken. En ook hier kunnen mijn woorden slechts hulpmiddel zijn; door de woorden alleen kunnen jullie nooit het begrip, het innerlijke inzicht krijgen maar ze kunnen er wel de aanleiding toe zijn dat er plotseling in jullie zoals jullie zeggen ‘een licht opgaat’. En misschien, mijn beste vriend, zal dat ook een aanvullend antwoord op een vraag zijn die je al eens aan mij hebt gesteld en waar ik je toen geen volledig antwoord op heb gegeven. Begrijp je?”

VRAAG: Ja. In de Indische filosofie is dat voorzover wij het begrijpen kunnen volkomen duidelijk uitgedrukt.

“Ja. Tegelijkertijd wordt met datgene wat ik zei ook een antwoord op een tegenspraak in de menselijke opvattingen over dualisme en monisme gegeven. Diegenen die in die zijnstoestand, in de oplossing de godsbeleving hadden, nemen nu aan dat dit het enige en de uiteindelijke waarheid zou zijn. Diegenen echter die God op de andere

manier beleefden, God als vorm, in zijn scheppende deel, geloven op hun beurt dat dat de uiteindelijke waarheid is. Zo is deze tegenspraak ontstaan. En daarom zei ik ook, *beiden* zijn juist.

Nu is het ook zo dat ieder goddelijk aspect daardoor ook inderdaad wezen moet zijn. Maar niet altijd. Dit kan ook weer tijdelijk – en niets is hier willekeurig, alles verloopt ritmisch volgens de geestelijke wet – worden opgelost zoals ik dit voor alle hogere wezens uitgelegd heb. Maar al deze aspecten van God, zoals jullie dat zo noemen, zijn persoonlijkheden in de zin zoals ik nu geprobeerd heb duidelijk te maken."

VRAAG: Wordt dat eigenlijk met het inademen en uitademen van het Prana bedoeld, dat met ons eigen ademen in een bepaald ritme samenhangt?

"Helemaal juist. Je kunt hier een verband leggen met wat jullie het kosmische ritme noemen."

VRAAG: Vandaar ook dat het Prana en het ademen als de belangrijkste functie van het leven te beschouwen zijn?

"Juist. Jullie kunnen nog veel meer ontdekken en te weten komen wanneer jullie over deze woorden mediteren.
En ik zou nu, beste vrienden, omdat er veel vragen leven die ook in het algemeen leerzaam zijn, de voordracht verder in de vorm van beantwoording van vragen willen houden."

VRAAG: Is het volgens de mening van de Gids wenselijk dat bijvoorbeeld mensen in het westen over de druppel en de ijsberg of over de ijsberg en het water mediteren, wat in de Indische leer sterk wordt aanbevolen, of is dat niet goed voor de mensen in het westen?

"Dat kun je in het algemeen niet zo stellen. Het hangt helemaal van het individuele geval af. Het is immers zo dat je hier nooit kunt zeggen, op die of die manier. Er zijn gevallen waarin dat juist voor iemand een sleutel kan zijn. Er zijn echter ook gevallen waarbij het, als men dat aan iemand zou geven die of nog niet op dit niveau is of een anders geaard karakter heeft, langs een heel andere lijn naar binnen gaat zodat het hem helemaal niet op de *juiste* wijze verder helpt. Hier moet ook de

intuïtie, de inspiratie een rol spelen."

VRAAG: Misschien ontspanningsoefeningen, die daarvoor nodig zijn?

"Ja, heel juist. Het gaat er maar net om wat de problemen van de persoon zijn. Men moet nooit meditaties volgens een vastgelegd schema aangeven maar men moet altijd weer kijken wat het probleem is. En voor men begint, eerst nagaan wat de innerlijke belemmeringen, de fouten, de zwakheden zijn. Want daaruit komen altijd de belangrijkste problemen voort."

VRAAG: De mensen die te sterk aardegericht zijn, dus volgens de astrologie aarde zijn, kunnen beter tegen een vast schema dan degenen die veel water of vuur tekens hebben. Bij wie er teveel lucht of watertekens zijn, voor hen zou dat niet goed zijn. Klopt dat?

"Ja, dat is helemaal juist."

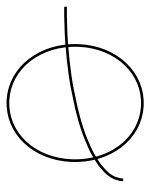
VRAAG: Mag ik nu de volgende vraag stellen: de algemene opvatting en leer bestaat dat incarnaties als man en als vrouw elkaar afwisselen, dat wil zeggen dat bepaalde vrouwen ook door incarnaties als man heengaan en omgekeerd. Ik geloof dat het medium heeft vernomen dat het geslacht niet verandert. Kun je dit uitleggen?

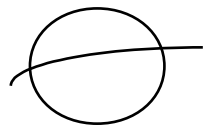
"Dit is een klein misverstand. Ik heb gezegd dat zulke wisselingen af en toe plaatsvinden maar ik heb ook gezegd dat ieder wezen fundamenteel mannelijk of vrouwelijk is en dat daarom in het algemeen de meeste incarnaties in het geslacht plaatsvinden die bij het wezen hoort. Er zijn echter gevallen waar zo'n wisseling vrij vaak moet plaatsvinden. Ik zou hier de volgende uitleg voor willen geven: jullie weten allemaal dat de twee delen van een eenheid zich ooit eens verenigen en één wezen worden. Dit gebeurt pas nadat de noodzaak voor incarnaties is komen te vervallen, vaak ook veel later; op het moment dus dat het mannelijke en vrouwelijke element één worden. Nu, wanneer dit op een gegeven moment zo moet gebeuren dan moeten deze verenigde wezens ook ooit voor de zondeval bestaan hebben. De zondeval is een splitsing, een versplintering, een afscheiding van het geheel, dus van God met daarna nog vele verdere splitsingen. Dat verklaart het bestaan van het dierenrijk, het plantenrijk en het

mineralenrijk; daar gingen de splitsingen steeds verder. Maar dit nu even terzijde, als aanvulling op mijn uitleg; het heeft met jouw vraag direct niets te maken. Om nu op deze vraag terug te komen: stellen jullie je dit verenigde duale wezen nu als een bol voor. Deze bol is samengesteld uit het mannelijke en vrouwelijke deel zoals alles in de hele schepping mannelijk of vrouwelijk is. In God bestaat het mannelijke principe, het is het positieve principe, het scheppende, het werkzame, het handelende dat correspondeert met dat wat ik juist in de voordracht van vandaag verteld heb: wanneer God met het actieve scheppen als doel zich als vorm samentrekt dan is Zijn mannelijk principe werkzaam. Het vrouwelijke principe, het negatieve – en negatief hier alsjeblieft niet in de zin van een waardeoordeel opvatten – is het zich oplossende, het langzaam en altijd opnieuw bouwende, groeiende, dat wat ook in de natuur het moederlijke is, het niet eenmalig scheppende, maar voortdurend werkende en zijnde principe dat gewoonweg *is*. Beide principes zijn eindeloos en veelvuldig in alle scheppingsuitingen te vinden. Dus ook in de verenigde duale wezens waarin de mannelijke en vrouwelijke pool aanwezig zijn. Als God het op die manier heeft geschapen dan zijn ze toch allebei ieder op hun eigen wijze volmaakt. Daarom is het niet juist dat het mannelijke ook tegelijkertijd de vrouwelijke functies overneemt en omgekeerd.

Ik wil nu toelichten hoe deze tegenspraak in de opvatting van de mensen is ontstaan. Wat ik nu ga zeggen is figuurlijk bedoeld en moet je niet letterlijk nemen want ik kan het niet op een andere manier beschrijven, anders kennen jullie de begrippen niet en heb ik de woorden niet. Stellen jullie je nu dus deze bol voor met aan de ene kant de positieve pool, dus het mannelijke principe, en aan de andere kant de negatieve pool, dus het vrouwelijke principe. Beide werken in volledige harmonie samen. Toen deze splitsing zich voltrok, werden de beide polen niet altijd, ja zelfs slechts bij hoge uitzondering precies door het midden van elkaar gescheiden. Want de splitsing voltrok zich als resultaat van de afscheiding van God en dit is iets wanordelijks, wat dus niet in Gods orde thuishoorde. Daarom is de splitsing ook niet volgens de regels. Nu kan deze splitsing bij de afzonderlijke entiteiten een verschillend verloop hebben gehad. Er zijn gevallen waarin bij de splitsing de mannelijke pool min of meer van de vrouwelijke pool werd gescheiden terwijl in andere gevallen de scheuring heel willekeurig plaatsvond. Stellen jullie het zo voor:

De ene keer zus: Een ander keer zo:

Welnu, in de ontwikkeling terug naar God moeten deze evenwichten hersteld worden; dat wat dus tot het mannelijke principe zou behoren en bij de splitsing aan de vrouwelijke kant is terechtgekomen, moet voor het evenwicht in de tegenovergestelde kant worden geïncarneerd. Dus hoe wanordelijker de scheuring plaatsvond des te meer wisselende incarnaties zijn er nodig. Als ieder van jullie al zijn incarnaties zou kennen en jullie zouden kunnen vaststellen hoeveel mannelijke en hoeveel vrouwelijke incarnaties het waren, dan zouden jullie kunnen weten hoe jullie splitsing verlopen is. Bij sommigen meer zus, bij anderen meer zo. Dus hoewel zulke wisselingen hier meer, daar minder plaatsvinden, behoort ieder wezen toch fundamenteel tot het mannelijke of vrouwelijke principe en heeft dus het ene of het andere in zijn wezen de overhand. Het zou onzinnig zijn wanneer datgene wat gezond en harmonisch vrouwelijk is zich in het mannelijke principe zou moeten veranderen. Want beiden zijn goddelijk en elk is op zijn manier volmaakt."

VRAAG: Moet niet ieder mens op zijn ontwikkelingsweg door de ervaring van de beide geslachten heen gaan?

"Nee, niet noodzakelijkerwijs. Als we aannemen dat zo'n splitsing precies in het midden verlopen was dan zou het niet nodig zijn."

VRAAG: En komen er wezens met zo'n splitsing precies door het midden voor?

"Nauwelijks, uiterst zelden. Maar zoals ik zei er zijn splitsingen waarbij de scheuring niet zo kriskras verliep, waar er naar verhouding weinig afwijkingen zijn en er daarom in *dit* opzicht ook minder evenwicht hersteld hoeft te worden. En als de mensen geloven dat het

zou moeten gebeuren om ervaringen op te doen dan zeg ik: Nee. Want wanneer jullie daarover mediteren dan zullen jullie er beslist op uit moeten komen dat de ervaring in het geestelijke, voor de geestelijke ontwikkeling, voor de volmaaktheid niets te maken heeft met of men man of vrouw is. Iedereen zal heel fundamenteel in zichzelf bespeuren wat hij in wezen werkelijk is; ontwikkeling betekent volmaaktheid op zijn manier. De mensen die voor dit evenwicht door incarnaties heen moeten gaan waarbij ze dus niet volgens hun ware wezen geïncarneerd zijn, die zullen het ook op een of andere manier merken, wanneer ze daar door meditatie wakker voor worden. Er moet zeker ervaring worden opgedaan. Maar niet doordat het volmaakt mannelijke vrouwelijk moet worden en andersom. Dat is een menselijk misverstand. Zoals God in Zijn mannelijke en vrouwelijke principe volmaakt is, elk als zodanig, en ze niet afwisselt – dus elk principe werkt op zijn eigen manier in zijn functioneren geheel harmonisch – zo is het ook bij alle andere entiteiten. Harmonie en ervaring moeten in de loop van de ontwikkeling in zoverre bereikt, respectievelijk opgedaan worden dat de hoedanigheid van zijn aard weer in goddelijke volmaaktheid hersteld wordt.

VRAAG: Blijft de scheiding tussen het vrouwelijke en mannelijke bij de incarnatiecyclus voortbestaan of krijgen we een androgyne vereniging in het geestelijke?

"In het geestelijke komt het tot vereniging, dat moet zo gebeuren!"

VRAAG: Maar pas als men niet meer hoeft te incarneren? ("Alleen dan.") *Dus met andere woorden bij degenen die de incarnatiecyclus achter zich hebben gelaten?*

"Helemaal juist. Zolang incarnaties noodzakelijk zijn, kan deze vereniging op *deze* manier, op de geestelijke manier, niet plaatsvinden."

VRAAG: Mag ik een zeer occulte vraag stellen? ("Ja") *Het heeft me lang bezig gehouden: hangt het met de weigering van de Makama samen dat de splitsing in het sterrenbeeld van de adelaar gemaakt werd?*

"Er bestaat daarbij een parallel. In de gehele schepping zijn daarvoor altijd weer aanwijzingen gegeven."

VRAAG: Je hebt uitgelegd dat onze werkelijkheid slechts het spiegelbeeld van de ware werkelijkheid is. Dat laat me niet los. Als we bijvoorbeeld. een boom aanraken dan is er een schors, het is voor ons zo werkelijk. Ik kan ergens niet helemaal begrijpen wat je bedoelt. Ik ben nu eenmaal nog niet zover.

"Misschien kunnen jullie het daar later nog eens over hebben; dat kan je dan misschien helpen om wat dichter bij dit begrip te komen. Het is heel moeilijk uit te leggen en ook om te begrijpen. En wanneer je het vandaag nog niet kunt vatten dan is dat helemaal niet erg. Dat is niet zo belangrijk. Het zal je dan later misschien over één, twee, vijf jaar ineens duidelijk worden. Je zult een vermoeden krijgen, voelen wat daarmee wordt bedoeld. En meer kun je als mens niet doen. Dan zullen deze woorden een heel andere uitwerking op je hebben. – Natuurlijk, wat je aanraakt is werkelijkheid of lijkt voor jou werkelijkheid. Wanneer je een spiegel aanraakt is dat ook werkelijk; je voelt de spiegel. Laten we aannemen dat je niet wist dat het werkelijke wezen warm en van vlees en bloed is dus *hoe* het inderdaad aanvoelt, dan zou je denken dat je bij het aanraken van het spiegelbeeld de echte persoon aanraakt. Zo kun je je het misschien een beetje voorstellen. Je kunt immers niet vergelijken; je weet immers niet hoe het in de werkelijkheid die je niet bewust kent, aanvoelt, hoe het er uitziet, hoe het klinkt, wat dan ook. Daarom moet bij gebrek aan een vergelijkingsmogelijkheid het voor jou lijken alsof het uiteindelijke criterium is of je iets kunt aanraken, zien en horen."

VRAAG: Wanneer iemand als vrouw is geïncarneerd en zich veel meer man voelt, is dat een zonde tegen de incarnatie of is het een teken van wat je hebt uitgelegd?

"Ik zou niet 'zonde' willen zeggen. Maar wanneer bijvoorbeeld een vrouw in verzet komt tegen haar vrouw-zijn dan zit daar, ook al is het misschien alleen maar gevoelsmatig, ook wel een overtreding in. Want dit verzet houdt immers tegelijkertijd een verzet tegen God, tegen de schepping, tegen haar lot in. En het duidt er altijd op dat er in de ziel iets ongezonds aanwezig is. Dit zou dus eigenlijk genezen moeten worden. Want iedereen kan immers alleen maar het volmaakte geluk vinden door helemaal ja tegen het gegeven leven te zeggen en die taak te vervullen waarvoor hij geplaatst werd. Dat geldt niet alleen hiervoor maar voor *alles*. Daarom moet de eerste stap zijn het vinden van je

roeping, het kennen van je lot en dat is op deze weg heel goed mogelijk. Wanneer een mens zijn lotsbestemming niet volgt, zal hij zelfs als hij succes heeft en het goede doet, van binnen altijd ongelukkig blijven, zal hij altijd problemen hebben en zich onvervuld voelen. Helaas, helaas trekken de mensen uit dit ongelukkig zijn dat immers een boodschap van het hoogsteigen wezen is meestal niet de juiste conclusies. Ze wijten dit ongelukkig zijn aan allerlei factoren buiten zichzelf, ze luisteren naar van alles en nog wat maar niet naar deze boodschap van henzelf. Als een mens dus op een of andere manier ongelukkig is dan moet hij weten dat hij zijn levenstaak tot nu toe niet zó heeft vervuld als had gekund. Als er ergens problemen zijn dan heeft het geen zin om alleen de uiterlijke problemen op te willen lossen maar dan gaat het om het opsporen van de wortels. Ontdekt moet worden in hoeverre de levenstaak vervuld wordt en waar dat niet het geval is. Dat is de enige manier om van het ongeluk of die knagende ontevredenheid met zichzelf af te komen."

VRAAG: Op welke manier kan dus iemand zoals onze vriendin heeft gezegd zijn opdracht vervullen, zijn vrouwelijkheid of mannelijkheid op de juiste wijze verwezenlijken wanneer deze splitsing waar we hiervoor over hebben gesproken, niet goed uitgevoerd is en de mens daarom, buiten zijn schuld en zonder er iets aan te kunnen doen tegen zijn ware wezensaard in moet leven; dus wanneer een vrouw zoveel mannelijks in zich heeft dat zij haar vrouw-zijn niet of alleen maar moeilijk kan verwezenlijken?

"Het is een goede vraag; maar ik wil daarbij alleen een correctie aanbrengen: wat in de vóóronderstelling van deze vraag niet klopt, is 'buiten zijn schuld'. Dat bestaat niet. Maar dit even terzijde. Alles is door eigen schuld gebeurd en het is niet van belang of de schuld gekend wordt omdat het kort geleden in dit leven gebeurd is en men het zich met zijn dagbewustzijn herinnert, of dat het zo lang geleden gebeurd is dat het dagbewustzijn het niet weet; het dagbewustzijn weet het dan weliswaar niet maar de geest van de mens weet het wel ook al laat hij het niet tot zich doordringen. Dit is allemaal niet belangrijk. Wat nu echter de vraag op zich betreft, zeg ik: jullie weten immers – en jullie psychologie heeft het onderkend – dat in iedere man vrouwelijke elementen en in iedere vrouw mannelijke elementen aanwezig zijn. Zelfs in de astrologie bestaat dit, zoals onze vriend je zal kunnen bevestigen. Nu kan dus een man onder een vrouwelijk teken geboren

zijn en desondanks een volkomen gezonde man zijn; hetzelfde geldt voor de vrouw, die in een mannelijk teken geboren is.

Ook in de psychologie is het zo; is een mens helemaal gezond en geïntegreerd – wat dus de volmaakte vervulling van het lot met het maximum aan eigen ontwikkeling betekent – dan zullen deze neigingen van het andere geslacht geen belemmering voor de ware ontplooiing van de eigen mannelijkheid, respectievelijk vrouwelijkheid zijn, maar de optimale ontplooiing van de eigen persoonlijkheid alleen maar bevorderen en vervolmaken. Wanneer dus bijvoorbeeld bij een vrouw een mannelijk element storend en problematisch is, wanneer deze haar leven in geestelijke zin niet volledig leeft, dan zal wanneer deze vrouw zich ontwikkelt datzelfde mannelijke element veel meer bevorderend werken en in het positieve, in het goede veranderen,. Hoe meer zij zich ontwikkelt, des te harmonischer zal iedere stroom en neiging van de ziel zich voegen, des te beter wordt alles geïntegreerd. Zo hangt het dus ook hier weer alleen van de vrije wil van de mens af: niet *wat* iemand (vanuit menselijk standpunt beschouwd) aan voor- en nadelen, aan positiefs of negatiefs meebrengt of meegekregen heeft, geeft de doorslag maar wat hij daarmee doet. Gaat hij de geestelijke weg heel intensief dan zal ieder storend element buiten hem of binnenin hem tot voordeel strekken; gaat de mens de geestelijke weg niet dan zal ook een voordeel een nadeel en een probleem moeten worden. Dus in dit geval ontstaat uit de mannelijke elementen in de vrouw een tegenstrijdigheid die tot grote conflicten leidt, tot een afwijking die deze mens onharmonisch moet maken. Het hangt er dus uitsluitend van af of de persoon de eigen ontwikkeling wil. Begrijp je?”

VRAAG: Niet helemaal, maar ik zal erover nadenken.

“Begrijp jij (een ander groepslid) het, beste vriend?”

VRAAG: Ja. Het gaat om een voortdurende polarisatie, geloof ik.

“Ja, maar er is nog meer.”

VRAAG: Dat wil dus zeggen een completering?

“Ja, een completering. Jullie weten dat je ieder element kunt nemen, het doet er niet toe welk, wanneer je het als zodanig gebruikt hebt, is het neutraal. Wanneer je dit element gebruikt, kan het een gunstige of

een ongunstige uitwerking hebben. Het kan zus gevormd worden of zo gevormd worden. Het kan schadelijk of nuttig worden. En zo is het met die delen ook. Is er bijvoorbeeld nu in de vrouw zo'n mannelijk element dat haar belemmert dan ligt haar ontwikkeling juist in de zuivering, overwinning, ontwikkeling, genezing en integratie daarvan en dat kan alleen maar door haar wilsbesluit gebeuren. Ze heeft de keus, daar niets aan te doen of de weg te gaan en zichzelf te zuiveren. Zo'n onregelmatige splitsing vond immers niet zomaar of toevallig plaats, integendeel het gebeurde immers ook door de vrije wil, respectievelijk het zich laten gaan in datgene wat vooralsnog het gemakkelijkste leek. Daarom moet de ontwikkeling terug naar God ook altijd precies in de overwinning van de moeilijkheden gelegen zijn die men zich oorspronkelijk zelf op de hals heeft gehaald."

VRAAG: Dit zou een indirect antwoord op het probleem van de carrièrevrouw zijn?

"Ja"

VRAAG: Ik zou daarover nog iets willen vragen. Ik heb niet vermoed dat deze vraag gesteld zou worden maar het probleem houdt me bezig: is het sowieso mogelijk dat er een technische vergissing bij de incarnatie gemaakt wordt?

"Nee, nee, dat is niet mogelijk."

VRAAG: Het is mij echter al gebeurd dat ik mensen heb leren kennen die in de beste zin van het woord honderd procent vrouwelijk waren, hoewel ze als mannen leefden. Dat heeft met homoseksualiteit niets te maken. Dat ze buitendien nog homoseksueel waren, interesseert mij niet omdat ik alleen het geestelijke in hen zie, het lichamelijke is niet van belang.

"Zo'n geval kan dikwijls een karmische ontwikkeling zijn die met het onderwerp dat we hebben besproken niets te maken heeft of in ieder geval slechts heel indirect. Dus waar een mens zich in een vroegere incarnatie in dit opzicht op enigerlei wijze – ik hoef niet in details te gaan –tegenover zijn eigen geslacht zo belast heeft dat, laten we zeggen, deze vrouw nu als man geboren moest worden of omgekeerd, dat moet gedragen worden."

VRAAG: Die hebben daaronder echter absoluut niet geleden, ze waren zelfs zeer gelukkig.

"Ten eerste hoeft karma niet altijd met leed te maken te hebben. Karma is ook het goede, het betekent eenvoudig: het gevolg. Maar in dit geval is dat niet zo. Ook wanneer je het leed daarin niet ziet, kun je van mij aannemen dat dit geen gemakkelijk leven is."

VRAAG: Hoe is het met hermafrodieten gesteld bij wie men immers ook onderscheid kan maken tussen vrouwelijke en mannelijke. In de wetenschap heeft men, geloof ik, slechts één geval gekend waarbij het volmaakt half man, half vrouw was of zelfs dat was niet zo.

"Je hebt hier een interessante vraag gesteld want ook daarin ligt weer een aanwijzing, een sleutel. De wetenschap heeft namelijk al zo veel gevonden dat leerzaam zou kunnen zijn wanneer ze haar aandacht daarop zou richten en deze bevindingen met de scheppingsvragen in verband zou brengen. - De reden waarom zo'n pijnlijke incarnatie plaats moet vinden, is ook altijd karmisch. Het zou te ver gaan om het nu over de mogelijke redenen te hebben maar in de loop van de tijd zullen jullie, misschien door voorbeelden en bepaalde verduidelijkingen, ook beter begrijpen in welke gevallen zo'n incarnatie plaats kan vinden. Maar een vergissing is altijd uitgesloten.".

VRAAG: Is er dus hoe dan ook geen vergissing van welke aard ook in de schepping? Een absolute, honderd procent onfeilbaarheid?

"Absoluut."

VRAAG: Iedere catastrofe dient om juist de wet weer te vervullen.

"Precies. – In de meeste gevallen waarbij mensen theorieën over vraagstukken omtrent de schepping hebben die van elkaar afwijken en een tegenspraak in zich bergen, kan zoals ik al een keer opmerkte in beide meningen een kern van waarheid zitten. Dus ook bij de vraag of de incarnaties afwisselend plaatsvinden tegenover de veronderstelling dat er alleen maar mannelijke en vrouwelijke wezens zijn. Evenals bij het punt dat *één* menselijke opvatting God als gestalte aanbidt en een andere Hem in opgeloste toestand ervaren heeft. Je kunt altijd weer

zien dat er in elk van de twee meningen die elkaar geheel schijnen tegen te spreken een kern van waarheid steekt. En wat de vraag over incarnatie betreft, kunnen jullie ook zien dat allebei juist zijn. Wanneer je daarover nu dus mediteert, mijn vriend, en alles overweegt wat je al weet, wat je geleerd hebt en aan inzichten verworven hebt, aan die vele parallellen denkt die op deze waarheid wijzen dan zul je zelfs langs meditatieve weg op het punt uitkomen dat het zo *moet* zijn, dat het helemaal niet anders *kan* zijn. Woorden zijn immers ook bij dit onderwerp altijd weer zo onvolmaakt; het is zo moeilijk om deze begrippen in het keurslijf van jullie taal te persen, zo ontzettend moeilijk. En het is noodzakelijk dat jullie om alles wat ik zeg werkelijk te begrijpen, je niet aan de precieze woordelijke inhoud en aan de 'logische' exactheid vastklampen, als ik het zo mag zeggen, maar dat jullie het om het zo te zeggen "ruimdenkend" navoelen en je weten en je voelen verbinden. Dan zal het inzicht - dat door geen taal is te vervangen - in jullie groeien."

VRAAG: Er is daar zeer weinig over geschreven, dat wil zeggen, de mens moet het onder leiding zichzelf bijbrengen. Deze dingen staan niet in de literatuur.

"Maar op de verschillende terreinen van de geesteswetenschappen – en ook op andere – zijn er aanwijzingen en parallellen die eerst met bestaande meningen en filosofieën vergeleken kunnen worden en dan met de verduidelijkingen die ik hier geef."

VRAAG: Als afsluiting zou ik nog het volgende over dit onderwerp willen vragen: ik heb nagedacht en kom tot de conclusie dat het eigenlijke geestelijke wezen dat zich steeds verder ontwikkelt, toch bestaat afgezien van of het lichaam mannelijk of vrouwelijk is. Het basisprincipe van het mannelijke, ook wanneer het wezen een keer als vrouw verschijnt, is er en dit voorbijgaande vrouw-zijn verandert niets aan het feit dat het wezen eigenlijk man is. Dat is, geloof ik, eigenlijk het wezenlijke.

"Ja, maar het hangt er toch altijd van af wat de mens met zijn leven en de gegeven omstandigheden, de moeilijkheden en ook met dat wat het leven voor hem lichter of mooier maakt, doet.

VRAAG: Zijn er niet twee soorten meditatie en wel de geestelijk

actieve en een andere meer emotionele, gevoelsmatige; bijvoorbeeld "be still and know that I am God", zonder na te denken eenvoudig het eeuwige Godbeginsel op zich laten inwerken. Is dat juist?

"Heel juist. Ook hier hebben jullie weer de parallellie, zelfs in de meditatie bestaat het mannelijke en vrouwelijke principe. Het ene is actief, neemt meer met de gedachten deel, dus mannelijk; het andere gevoelsmatig en stromend, dus vrouwelijk. Ze kunnen allebei belangrijk zijn; in een bepaalde ontwikkelingsfase kan het belangrijker zijn meer aandacht aan de ene kant te geven, in een andere periode meer aan de andere totdat ook hier een volledige gelijkmaking en versmelting plaatsvindt. Meestal zal juist datgene waarmee men grote moeilijkheden heeft meer aandacht en zorg krijgen, want daarin ontbreekt het nodige voor deze gelijkmaking."

VRAAG: Ja, maar wanneer men de andere fase al doorgemaakt heeft, bijvoorbeeld de actieve fase en wanneer men dan voelt dat het overgaan op die andere manier geen verwaarlozing betekent maar dat men juist daarin op een andere manier leert…

"Ja, dat is wel zo. Het kan zelfs zo zijn dat het dan juist om zo'n gelijkmaking gaat."

VRAAG: Ik heb van sommige oosterse leringen gehoord, die zeggen dat iemand weer terug kan incarneren. Is dat juist?

"Nee, dat is niet juist"

VRAAG: De metafysische aanleg is een gave van God want op die manier heeft men de mogelijkheid om nader tot God te komen wanneer men daar werkelijk aan werkt. Hebben de zo uitgekozen mensen dat in een vroegere incarnatie verdiend of hebben ze deze gave als een beproeving gekregen? Aan de andere kant, als deze persoon deze gave niet juist zou hebben uitgewerkt, zal ze haar in de volgende incarnatie dan niet ontzegd worden?

"De ene vraag bevat twee vragen en ik zal ze allebei beantwoorden. Natuurlijk kunnen beide vaak het geval zijn. Wanneer de mens zich dit

door werken bevochten en verworven heeft, dan brengt hij deze vruchten in zijn volgende leven met zich mee. Jullie kunnen dit ook in de astrologie zien, dat die gave zich bij de één heel gemakkelijk kan ontplooien, terwijl de ander daar nog zo mee moet strijden en er zich doorheen moet worstelen; dan kan hem misschien in het volgende leven ten deel vallen, dat alles zich zonder moeilijkheden voor hem ontsluit. Aan de andere kant zijn er ook gevallen waar het tot een beproeving wordt; waar deze ervaring wordt gegeven om de mens op de weg van een snellere ontwikkeling te brengen. Nu dan, het verloop kan hier ongeveer als volgt zijn: een mens heeft in zijn leven bepaalde verdiensten die met dit geestelijke direct niets te maken hoeven te hebben; het doet er even niet toe wat voor verdiensten. Nu komt hij in de geestelijke wereld en die verdiensten hebben geheel volgens de geestelijke wet gevolgen. En wanneer de volgende incarnatie wordt besproken – er wordt altijd een plan gemaakt en dikwijls kan in het bijzonder vanaf een bepaald niveau het wezen zelf ook meebeslissen – wordt aan hem overgelaten op welke wijze het het liefst van de vruchten van zijn verdiensten in het volgende leven wil genieten. Dit wezen heeft zich deze geestelijke ontplooiing weliswaar nog niet verworven maar kan, wanneer het dat op grond van zijn andere verdiensten wil, zich zo'n ervaring wensen. Dit is dan anders dan in het eerste geval, want als het wezen dan naar de aarde terugkeert en zich in het leven ontwikkelt, moet het juist niet als vanzelfsprekend aannemen wat een mens die zich vroeger al een weg in het geestelijke gebaand heeft wel zou mogen doen.

Zo kan iemand zich dus op grond van zijn verdiensten een bijzonder goede gezondheid wensen, een ander welvaart enz. enz. En weer een ander een mogelijkheid om bijzonder snel vooruit te gaan; deze heeft dan al begrepen dat de voorbijgaande aardse genoegens van heel weinig waarde zijn in vergelijking met het geluk van de geestelijke vooruitgang. Nu kunnen de entiteiten, die daarover moeten beslissen, zeggen: "Ik kan je de ontplooiing van het geestelijke, die zonder moeite naar je toekomt, niet geven. Dat heb je je nog niet verworven. Maar op grond van je andere verdiensten kan ik je helpen zodat je in je volgende leven naar bepaalde dingen toe geleid wordt,en je dan je vrije wil kunt inschakelen. Het zal niet zonder moeite gaan, maar je zult er naar toe geleid worden zodat je dan gemakkelijker de mogelijkheid hebt."

En wat nu het tweede deel van je vraag betreft: het is natuurlijk zo dat

als de mens de mogelijkheid heeft om deze weg te gaan en hij maakt daar geen gebruik van, de dan deuren gedurende een langere tijd gesloten moeten blijven. Ik hoef je dit niet eens te bevestigen want als je erover nadenkt dan moet het zo gaan, wanneer de mens de mogelijkheden om dit wonderbaarlijke te bereiken - om welke redenen dan ook, of het nu luiheid is of gemakzucht, ijdelheid of schaamte, die het hem onmogelijk lijken te maken om zich te openen - niet benut; of iets anders wat de redenen ervoor ook mogen zijn. Want wanneer hij het niet doet dan heeft het altijd met een persoonlijke fout te maken hoezeer hij ook probeert om zichzelf om de tuin te leiden. En de fouten moeten overwonnen worden maar vooral die fouten die de deuren naar de geestelijke weg afsluiten. Dat moet dus ook zijn gevolgen hebben en zo iemand zal dan des te meer en harder voor het geestelijke moeten vechten, de overwinning zal dan alleen nog maar moeilijker worden maar door het uitstellen in geen geval makkelijker want het gaat immers alleen om een uitstel, verhinderd kan het niet worden. Ja, lieve mensen, ik weet dat jullie dit niet graag horen, niemand die zich nog niet een flink stuk van de weg gebaand heeft, hoort dit graag. Maar niettemin, het is zo. En het is feitelijk niet onterecht. Want het grootste en hoogste geluk dat de mens ten deel kan vallen, de eigen ontwikkeling, moet wel bevochten worden. En als hij al zover op weg geholpen wordt dat hij er naar toe geleid wordt en hij doet dan nog niet zijn uiterste best, geloven jullie dan niet dat dit rechtvaardig en juist is?”

VRAAG: In verband met het vrouwelijke en mannelijke principe: klopt het dat ook de tijdperken vrouwelijk en mannelijk kunnen zijn?

“Ook dat is juist. Ook daar is zo’n invloed. Dit hangt altijd van invloeden van bepaalde geestelijke entiteiten af, die dan bijzonder actief worden. Ook dit gebeurt volgens de geestelijke wetten, omdat het goed is voor de ontwikkeling in het algemeen.”

VRAAG: Ik wil niet onbescheiden zijn, maar de voordracht van vandaag lijkt me erg voor de hand liggend. En je schijnt moeilijkheden te hebben om via het medium door te komen. Waarom is dat zo?

“Het zijn geen moeilijkheden in de zin van mijn woorden, deze komen tot op zekere hoogte wel door. Het lijkt voor jou misschien moeilijker

dan het is, ik kom wel door. Maar het gaat hier natuurlijk wel om begrippen die zo moeilijk zijn dat het in die zin niet zo makkelijk is om door het medium door te dringen. Het is allemaal vreemd voor haar en dat veroorzaakt natuurlijk belemmeringen waar ik, zoals ik al eens gezegd heb, 'omheen kan bouwen'."

VRAAG: Is het juist dat bijvoorbeeld de twintigste eeuw het vrouwelijke element meer op de voorgrond plaatst?

"Ja dat is juist. Ook dat is een noodzakelijke gelijkmaking."

VRAAG: Wanneer een mens sterft en de geest weer in de sferen aan gene zijde binnentreedt, gaat dat altijd met pijn gepaard?

"Nee"

VRAAG: Beslist niet?

"Nee. Helemaal niet. Er zijn veel gevallen waarbij dit helemaal niet het geval is."

VRAAG: Is dit ook een genade die men zich heeft verworven?

"Ik zou het ook als oorzaak en gevolg willen betitelen – of ook genade, al naargelang, het kan allebei zijn. Het kan een verdienste zijn die dit dan tot gevolg heeft of het kan door het betreffende leven van de mens een uitvloeisel zijn van een oorzaak die door hemzelf in het leven is geroepen."

VRAAG: Wanneer men in het leven gezondigd heeft en daar werkelijk met heel zijn hart berouw van heeft en probeert om het weer goed te maken en beter te worden, moet men dan desondanks de gevolgen daarvan dragen?

"Nee. Waar men werkelijk berouw van heeft, in de zin dat men daardoor de fout die deze zonde heeft veroorzaakt door zijn ontwikkeling overwint, dan is het opgelost. Want ieder karma kan immers opgelost worden en dat geldt in nog sterkere mate voor wat men in dit leven heeft veroorzaakt.

En nu, lieve mensen, trek ik mij terug met Gods zegen voor ieder van jullie. Moge zijn liefde jullie kracht geven en zich in jullie ontvouwen en jullie doen groeien, opdat jullie steeds gelukkigere kinderen van God worden. Gegroet in de naam van God!"

Deze lezing werd oorspronkelijk in het Duits gegeven via Eva Pierrakos in 1957. Aanvankelijk in Engelse vertaling uitgegeven door Center for the Living Force, Phoenicia (N.Y.) onder de titel: 'Male and Female Incarnations; their Rhythms and Cause'.
In 1999 werd de lezing volledig in nieuwe Engelse vertaling uitgegeven door 'The Pathwork Foundation' als 'An Unedited Lecture' onder de titel: 'Reality - Reflected Image'.
Vertaling van de Duitse lezing in 2005 door Paul Avis.
© Stichting Gemeenschap het Pad. Uitgave 2009